

offentliggøres, ere rigtige, vi maa være sikre paa, naar vi give Kredit eller købe Aktier i et Aktieselskab, at saa det Regnskab ikke er mere eller mindre et aabent Falsum. Der maa et økonomisk og strafferetligt Ansvar til for Bestyrelsen. Jeg skal ikke blot nævne den almindelige Grund, at en Aktielov overhovedet bør undertrykke den Overkapitalisation, der jo har fundet Sted i alt for mange af vore Aktieselskaber, og som gør, at i og for sig solide Selskaber humpede af Sted paa 3 Ben. Jeg tror i Virkeligheden, at der er mange Grunde, der tale derfor, men jeg vil navnlig gøre opmærksom paa, at vi maa have en Bestemmelse, der sikrer, at de Regnskaber, der offentliggøres, ere rigtige.

Vi have jo haft mange Aktieselskabsskandaler; jeg skal saaledes nævne Affæren med „Hotel Kongen af Danmark“. I et Land med en Aktielovgivning maatte en Skandale som denne nødvendigvis paa-drage de vedkommende et Ansvar. Vi have oven i Købet haft Aktieselskabsskandaler af en mere humoristisk Art, f. Eks. da en herværende ganske lille, men dog tilsyneladende stor Sagfører lavede sig selv om til Aktieselskab, det vil sige, hans Portefeuille blev lavet om til Aktieselskabet Nielsen & Co. Den Gang, da Sagfører Valdemar Nielsen i Centralbanken pludselig lavede sig om til et Aktieselskab, forstod ingen Grunden; jeg tror endog, at der i de fleste Blade stod velvillige Meddelelser om, at paa Grund af alt det overvældende Arbejde, den stakkels Mand havde, havde han været nødt til at lave sig om til et Aktieselskab.

Der er andre Affærer, der ere blevne nævnte. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds nævnte i Gaar et særligt Træ- og Byggefirma, Aktieselskabet Køhler. Jeg skal ikke komme ind paa denne Sags Forhistorie, fordi jeg deler den Betragtning, som er kommen frem fra anden Side, at om de døde skal man ikke tale, de døde have betalt den eneste Sone, den store Sone, Døden søner jo alt, og det er vel ogsaa i Virkeligheden det eneste, der søner alt; og jeg skal ikke gøre det af den Grund ogsaa, at den Dobbelttilværelse, som den afdøde har ført, maa have været et Helvede for ham, idet han paa den ene Side gik for at være den store Millionær og paa den anden Side vidste med sig selv, at han dansede paa Kraterets Rand. Jeg vil hellere tale om de levende, de have altid mere Interesse end de døde. Jeg nævner dette Selskab, som har fremlagt sin Oversigt; det

ærede Medlem nævnte en Oversigt, det maa være fra 1. September 1907 (*Borgbjerg*: Ja, det er den). Men den Oversigt kan det ærede Medlem ikke se saa forfærdelig meget af uden, at de have nedskrevet Aktiekapitalen. Men der er en anden Oversigt, som ogsaa er interessant, en Oversigt af 1. Januar 1907. Denne Oversigt viser, hvad Dagbladet „Børsen“ har fremstillet, at der er en Aktiekapital paa 800,000 Kr. og oven i Købet en Reservefond paa 200,000 Kr., og der er vel ikke givet Dividende siden 1902, men i alt Fald henlagt af Udbyttet til Reservefonden. $\frac{1}{2}$ Aar efter viser det sig, i et nyt Regnskab, at der hverken eksisterer Aktiekapital eller Reservefond; disse ere forsvundne, endda man $\frac{1}{2}$ Aar i Forvejen forsikrede, at der ikke blot var Dækning til Kreditorerne, men endog et Overskud. Maskinerne, der paa det første Regnskab opførtes til 240,000 Kr., ere her $\frac{1}{2}$ Aar efter nedskrevne til 30,000 Kr., endda Regnskabet af 1907 viste fuld Dækning. Se, mine Herrer, havde vi haft en Aktielov, vilde dette Forhold jo være kriminelt. Vi have ingen Aktielov. Jeg er ikke i Stand til at bedømme — det maa de Herrer Jurister om —, hvorvidt dette Forhold falder ind under Konkurslovens Strafferegler. Der er mange, der menes at lide Tab der, og Tabene bleve jo ikke ganske smaa; en af mine Bekendte havde en for ham stor Sum til gode. Jeg sagde saa til ham: Hvor kan De indlade Dem paa at give en saadan Kredit, naar De ikke har Raad dertil, til det Selskab? Han svarede saa: Det kan jeg dog have Lov til; der sidder i Selskabet virkelig gode Navne, og Bestyrelsens Formand, der er i alt Fald moralsk ansvarlig for Aarsregnskaberne, er de kongelige Statsfinansers Advokat, Hr. Kammeradvokat Winther; jeg maa i alt Fald have Lov til at tro paa Danmarks Kammeradvokat; jeg maa tro, at naar Finansernes Advokat skriver et Regnskab under, han da i alt Fald ved, hvad der staar deri. Det maa man have Lov til at tro, det kræver den offentlige Velanstændighed — ellers hører alt op. Under disse Forhold skal jeg henstille til Finansministeren, hvorvidt han mener, at Højesteretssagfører Winther længere egner sig til at være Finansernes Advokat.

Til Slutning kan jeg komme bort fra disse kedelige Sager, som jeg maa bede undskylde, at jeg har talt saa længe om, men jeg synes, at der er Øjeblikke, hvor den danske Rigsdag maa have en vis Interesse i at følge de økonomiske Forhold